Ч. 134 Неділя 16 (29) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

(6-те засїдане I-ої сесиї.)

На вчерашнім засїданю сойму відчитано слїдуючі внесеня: Посла Розвадовского в справі збільшеня числа ґеометрів евіденцийних; — пос. Стояловского в справі додатку краєвого на просьвіту народну, котрий треба би брати від білєтів на представленя і публичні та приватні забави; — пос. Цілецкого в справі скликаня анкети, котра би розслїдила положенє меншої посїлости в краю і придумала средства помочи; — пос. Стояловского о позичку 25.000 К для товариства „Ochrony i Pomocy narodowej!“ в Бялій; — пос. Мазикевича в справі увільненя маломіщаньских і селяньских домів від всїх додатків краєвих на час увільненя домів від податку домово-клясового; — тогож посла о поміч для погорільців у Вербици, повіта равского; — пос. Шецля о поміч для жителів Бережан; — пос. Могильницкого о поміч для погорільців громади Клецівки.

По відчитаню справоздань кр. Видїлу о фондациї ґр. Скарбка та справозданя що-до підвисшеня платнї народним учителям, забрав голос пос. Пашковский для умотивованя свого внесеня в справі полекший з кредиту мелїорацийного для хлїборобів.

Опісля пос. Шаєр мотивував своє внесенє в справі знесеня краєвих і повітових мит, а дальше переведено доповняючі вибори до комісий громадскої, банкової, для аґрарних реформ, промислової і краєв. господарства. — По сім пос. Стапіньский розпочав ґенеральну дискусию над внесенєм комісиї буджетової і доказував, що сойм не може нічого зробити в наслїдок неприхильности правительства, котре виконує точно лиш постанови парляменту о кредиті на войско і армати. Відтак критикував бесїдник краєве правительство і закидав єму, що справи залягають не полагоджені і то як в намістництві так і в старостствах; в деяких повітах старостів майже нема в бюрі. Бесїдник признавав що п. Намістник видає добрі розпорядженя, але старости їх не виконують. Бесїду свою закінчив Стапіньский заявою, що не має довіря до правительства.

П. Країньский обговорював загальну ситуацию фінансову і ставив внесенє, в котрім домагає ся предложеня соймови пляну фінансового бодай на вісїм лїт.

Опісля промовляв Є. Екс. п. Намістник ґр. Пініньский, а відповідаючи на закиди посла Стапіньского, сказав, що на закиди підношені против особи намістника, не буде відповідати, але підвластних собі урядників мусить взяти в оборону, бо пос. Стапіньский поробив множество закидів просто несправедливих. В адміністрациї нашого краю не все ідеальне, так само як і деинде, але закиди п. Стапіньского суть рішучо неоправдані.

П. Намістник навів опісля кілька фактів дуже неймовірних і сказав: Пос. Стапіньский сказав між иншим, що староста Михаловский забив якогось селянина в той спосіб, що через довший час дивив ся єму в очи. Я старав ся дуже основно розслїдити сей факт вже для того, що він єсть феноменальною загадкою під взглядом фізиольоґічним і психольоґічним. Але можу сказати, що так зовсїм не було; то була лиш фантазия пос. Стапіньского. Неймовірне єсть також, щоби староста на основі патенту з 1854 засудив когось на три днї арешту за то, що той станув на нагнїтки якомусь урядникови. Можу рішучо сказати, що так не було. Се насуває менї мимоволї материяльне питанє: Коли когось, що одному урядникови раз один станув на нагнїтки, засуджено на три днї арешту, то на кілько лїт, питаю ся, мусїв би бути засуджений пан посол Стапіньский, котрий тілько разів і так многим урядникам ставав на нагнїтки (загальна веселість), а прецї як панове видите, він ходить зовсїм свобідно.

Референт буджету пос. ґр. Ст. Бадені полемізував зі Стапіньским, а відтак поставив внесеня о ухвалене внесень комісиї буджетової.

Пос. Гупка мотивував свої внесеня аґрарні о зміну, о подїлї або реґуляциї ґрунтів спільно уживаних і т. п. — Внесеня ті передано комісиї для реформ аґрарних.— Наконець посли Могильницкий і Шецель мотивували свої пильні внесеня, котрі по ухваленю передано комісиї буджетовій. — Слїдуюче засїдане назначено на понедїлок о 10 год. рано.

Вісти політичні.

(Реформи парляментарні. — Стан здоровля анґлїйского короля і єго хороба. — Чи справдї „цар болгарский“?)

З Відня доносять, що в правительственних кругах застановляють ся над реформою дебати буджетової. Кажуть, що специяльна дебата в комісиї буджетовій має бути зовсїм

ВОДОВІД.

(З француского — Рене Базена.

(Конець).

Она зрозуміла єго. Хитала під великою, темною хусткою головою, як ті, що в чімсь сумнївають ся. А він щез в тій прозрачній, зьвіздистій темноті ночи, котра представляла долину як велику мушлю з перловї матиці.

Ішов все і все стежкою, ставав чим раз меншим, єго стать ставала чим раз невиразнїйша, як зачерки тих кількох корчів, що тут і там погинали ся під нічним вітром. Гуанїра все ще дивила ся за ним, піднесла руки, аби удержати збанї з водою на раменах, і глядїла в темну ніч, в котрій Аґаре щез з перед єї очий.

— — — — — — —

Він ішов цїлу ніч. Досьвіта опинив ся на однім вершку гори, над котрим здоймали ся ще два висші шпилї з чорного ґраніту. Ті два мури розширювали ся в напрямі долини і своїми чудацкими видами відбивали ся від темно-синого неба. Мешканцї долини називали то місце „зелїзним замком“. Аґаре увійшов до печери, яку видовбав в однім з тих мурів. Почалив рукою по каміню. Камінє було вогке, як по дощи.

— Добре, — сказав, — вогкість держить ся. Коби я лиш найшов в собі на стілько сили до дальшої роботи, аби витрисло жерело.

Прикляк, і сильними руками почав хапати за камінє, розривати єго і відкидати на бік. Мимо студени і бурі, яка лютила ся тут на горах, спливав єму каплями піт по чолї. Здоймив кафтан і кинув єго на купу каміня.

— Працюй, Аґаре, — говорив сам до себе. — Нинї настав великий день для тебе і твого краю!

Мов яка пропасниця, помішана з відвагою і надією, заволодїла ним. Нахилюючи ся все низше і низше над видовбаною ямою, чув освіжаючий холод булькотячої води. Небо блїдло над єго головою.

В хвили, коли сонце цїлувало своїм рожевим подихом вершки гір, почув Аґаре голосний гриміт. З радости аж закричав. Струя води, заввишки росту чоловіка, триснула, вибухла з глубини землї.

— Струя, струя води!

Блїдий з радости і напруженя, поступав Аґаре вздовж рівця, що єго від кількох тижднїв з великим трудом вибрав. При кінци рівчака задержав ся, випрямив ся і поглянув на долину; єго очи наповнили ся сльозами, бо в тій хвили побачив дім вітця, що лежав гень там на рівнинї, і видавав ся як мала грудка землї.

— Хатино рідна, — відозвав ся, — вертаю до тебе, а за мною піде благословенє для цїлого мого краю. Я відкрив жерело, вирвав долину із страху посухи. Ах, ви всї, котрих села і хати бачу, ви всї не будете потребувати скупити ся власною водою ваших камінних долів. Не будете вже більше побоювати ся надто довгого лїта. Ваші череди будуть напувати ся на берегах синої ріки, а ваші поля аж до послїдних границь оживлюючої вогкости. Найменші трави розвинуть ся з дрожию і страхом. Вскорі на тій земли виростуть дерева. Бачу як благодатні тїни постануть з землї разом з новою, недослїдженою зеленю. Бачу найрозличнїйші ростини, буйно розцвитаючі дерева, урожаї тої долини зрівнають ся з урожаями щасливійших країв, а моє імя буде благословене і буде переходити з уст до уст. Слухайте шуму утвореного потока. Він хоче увільнити ся з камінної колиски, яку я єму приладив. Хоче менї утечи, аби поспішити там в долину до вас і вас трохи проходолити. Нехай буде благословений! Єго оба береги повинні називати ся: радість і богатство!

Обернув ся. Великий отвір, який був видовбав, був повний сьвіжої, чистої як сльоза, студеної як лїд води, великі міхурі появляли ся на єї поверхни, заедно вказуючи на силу жерела, що готове було із свого заглубленя кинути ся в долину. Аґаре немов опянїв в радости. А коли похилив ся, аби підняти кафтан, здавалось єму, що чує голос, котрий говорив до него:

знесена, о в повній палаті буде заведений скорочений спосіб поступованя. Крім того мають бути дієти і звороти коштів подорожи послів заступлені річними павшаліями.

О стані здоровля анґлійского короля все ще нема точних вістий, бо підчас коли урядові бюлєтини і праса стояча на услугах правительства голосять цілому сьвітови, що єтан здоровля короля, як на перебуту операцію єсть знаменитий, то приватні вісти кажуть знов, що скорше чи пізнїйше треба сподівати ся катастрофи. Хороба і сполучена з нею операция були занадто тяжкі. Король вже від давна хорував, але не піддавав ся і конче хотів відбути ще коронацию, але остаточно таки znеміг Хороба яку він перебуває то не само запаленє сліпої кишки, котре звичайно і дуже борзо кінчить ся смертельно, але тої части, що довкола місця, з котрого виходить сліпа кишка. В тім місци утворив ся був великий боляк, з котрого по операциї випущено гнилої материї не менше лиш фунт і три чверти.

Fіgaго доносить, що князь Фердинанд болгарский справдї хоче зискати титул короля. Так мав осьвідчити міністер-президент Данев перед співробітником Figar'а. — Російскі дневники, обговорюючи справу зміни титулу князя Фердинанда, кажуть, що будучий титул князя буде не король, але цар; і вже тепер титулують Фердинанда „царскою Великостию".

Новинки.

Львів дня 28-го червня 1902.

— **Для рускої бурси реміснячої** призначив Є. Вел. Цїсар з доходів 34-ої державної добродійної льотериї 5000 корон.

— **Загальні збори** филії львівского товариства ґімнастичного „Сокіл" в Станиславові відбудуть ся в неділю дня 29 с. м. о годині 5-ій по полудни в комнатах „Рускої Бесїди" при улици Собіского ч. 28.

— **По трех лїтах.** Перед трема роками купець в Одесї, Гуревич, післав свого 8-лїтного синка по папіроси до сусїдної трафіки і від тої хвилї хлопець пропав як камінь в воді. Анї родичі анї поліция не могли віднайти пропавшого і вкінци погодили ся з лихою долею, що хлопець десь погиб. Минулого року старий Гуревич помер і лишив вдову з 19-лїтною донькою. Перед тиждень прийшла до Гуревичевої якась женщина і передала єї лист, почім сейчас відійшла. В листї доносив хтось, що єї син зовсїм здоровий та що завтра буде стояти в означенім місци зі звиненим в трубку аркушом білого паперу. Другого дня дійстно найдено хлопця, який сейчас пізнав своїх. Житє хлопця в сих трех роках було незавидне. Єго завезли до Румунії, де якийсь „пан Морґунеско" посилав єго жебрати разом з пятьма иншими хлопцями. Перед двома тижнями Морґунеско тяжко занедужав і по сповіди прикликав до себе хлопців, дав кождому з них по 200 франків і по годинникови і заявив їм, що вернуть до своїх родичів. Малого Гуревича відвіз до Одесси якийсь знакомий Морґунеска. Хлопець забув зовсїм родинну мову, але добре затямив собі родину і окруженє в якім жив в Одесї.

— **Іспит зрілости** екстерністок в учительскій жіночій семинариї у Львові відбув ся в часї від 17 до 20 с. м. під проводом шкільного радника п. Юліяна Турчиньского. Сьвідоцтва зрілости одержали: Мария Алексевичівна, Цецилія Вайґлївна, Мария Білєрівна, Евг. Блажовска, Ян. Хобриньска, Іванна Ґеримовичівна, Олена Коржановска, Ян. Яворовска (з відзн.), Стеф. з Левиньских Яримовичева, Роз. Кенїґівна, Дорота Прохаскївна, Мария Орловска, Ядв. Смальска, Корн. Стефаївна, Каз. Внешковичівна, Лея Цайґрам-Айзлївна і Мария Осадцівна. — 17 екстерністок одержало поправку, 9 репробовано, а 4 відступили від іспиту.

— **Бурса сьв. Йоана Хрестителя** в Дрогобичи оголошує конкурс на 24 місць. Принятими будуть ученики, руско-кат. обряду за доплатою 14—32 К. Отримують поміщенє в своїм домі при ул. сьв. Йоана на Лїшняньскім, удержанє і надзір. Кождий питомець має мати свою постіль, білє, одежу, книжки. За уживанє ліжка бурсового платить річно дві корони. Поданя заосмотрені в послїдне сьвідоцтво шкільне з деклярацием доплати належить вносити до виділу бурси на руки п. Николая Кулички, контрольора каси міскої в Дрогобичи (в ратуши). Речинець до 15 серпня с. р. — Пригадка: Загальні збори бурси дня 1 липня с. р. о год. $5^1/_2$ вечером в комнатах руского касина в Дрогобичи.

— **В справі сторожей огневих.** Старшина Тов. ґімн. „Сокіл" у Львові дістала численні запитаня від читалень, громад і поодиноких осіб в справі заснованя сторожий огневих. Не могучи кождому з окрема відповідати подаємо сею дорогою до відомости всїм інтересованим, що взірцевий статут сторожий огневих в недовзї буде затверджений властями державними, почім розішлемо враз з інструкциєю всїм доси зголосившим ся.

— **Нові лінії електричного трамваю у Львові.** Комісия електрична ради міскої переслала міністерству зелїзниць пляни на узисканє концесиї для будови нових лїний в містї. На першім плянї стоїть лїния від Віденьскої каварнї до міскої різницї на Ґабрієлївцї, від тої-ж каварнї до кладовища Янівского і від рогу ул. Паньскої ул. Кохановского до кладовиша Личаківского, а в продовженю до Погулянки.

— **Іспит зрілости** в рускій ґімназиї в Коломиї відбув ся під проводом краєвого інспектора Ів. Левицкого в часї від 19 до 21 червня. До іспиту приступило 19 публичних абітуриєнтів і 1 екстерніст. Іспит з відзначенєм зложили: Гузар Євген, Демчук Михайло, Поляк Никола і Равлюк Никола, а з добрим успіхом: Вальнер Едвард, Глушкевич Зенон, Гоянюк Никола, Кисилевский Юліян, Попович Василь, Посацкий Методій, Райт Дмитро, Рожка Дмитро, Ростковнч Юрий, Ткачук Лаврентий, Харук Іван, Хомин Ілия і Павлусевич Кость (екстерніст). 1 публичного ученика репробовано на рік.

— **Циґаро причиною смерти.** Деякі курці мають звичай положившись спати або спочивати курити ще циґаро або папіроса і держати єго в губах. З такої навички були вже не раз нещасливі пригоди, а мимо того все ще знаходять ся люди, котрі не беруть на розум з чужого нещастя. Так і стало ся оногди в Кечкеметї на Угорщинї. Поручник Ришард Адам з 38 полку піхоти прийшовши вечером домів положив ся з горіючим циґаром спати і заснув. Циґаро випало з губ на ковдру і запалило єї. З того зробив ся страшенний дим і Адам видко пробудив ся та мав ще на стілько притомности, що приступив до вікна і хотів отворити; але тут вже сили єго опустили і він упав на землю та удушив ся. На другий день знайдено єго під вікном неживого.

Штука, наука і лїтература.

— **Начерки Олекси Кузьми** І. Том. Під таким заголовком появила ся збірка оповідань, котра містить в собі: „Трудна кариєра", „На перебій", „На посадї" і „Дивак". — Дістати можна в Ставропигійскій книгарни. — Цїна 2 К.

— Аґаре, возьми твою сопілку і веди потік. Він буде тебе слухати як ті вужі, що їх очаровує гра і піде за тобою, куди ти схочеш. Буде держати ся точно твоїх кроків. Але стережи ся переривати гру, бо тоді кине ся він своїми филями на тебе і нїхто не буде в силї здержати єго.

Молодець витягнув свою сопілку із за пояса, приткнув єї до уст і перескакуючи з каменя на камінь, спішив наперед. А за ним з шумом, великими филями, омочуючи сухе камінє благодатною вогкостию, по ґранїтах і піску, плив потік. Над ним, в парі, що утворила ся з води і заслонила собою вершки гір, видко було прекрасну дугу. З гір на долину ішов Аґаре цїлі дві години.

Між тим селяни, що були при роботі в поли, замітили ту срібну ленту, яка зступала до них з гір. Деякі не зважали на те, але инші говорили:

— То або мрака, або хмара, що єї вітер зігнав на долину.

Однако коли всї люди з села були вже в поли і коли сонце ярким сьвітлом осьвітило цїлу водну струю, проявило ся між ними заворушене. Сьвіжий подих оживив порохом вкриту долину. Дуга немов би була прикована до „зелїзного замку". Вскорі донесли ся веселі звуки сопілки. Побачено чоловіка на самім краю долини, що скоро ступав наперед а за ним котила ся филею вода і всїм видало ся, немов би ті филї грозили кождому, хто посьмів би станути їм в дорозї.

Тепер зібрали ся всї селяни і побігли напротив молодця. З гнївом піднесли на него свої мотики, лопати і сокири.

— Проклятий! — кричали — що ти робиш? Хочеш затопити нашу землю, наші хати, нашу худобу! Тїкай звідси! То наші поля. То моя ріля!... То моя лука!... Уступи ся! Іди собі звідси в сьвіт за очи!

Селяни і пастухи напирали з лютостию на молодця; вхопили за ножі і грозили убити єго.

Коли вже цїлком близько підійшли до него, мусїв він на хвильку перервати свою гру, а напираючі филї розбили ся о граничні польові стовпи, розприсли ся і примусили напастників відступити. Але вже в найблизшій хвили наперли они знов на него, а їх крик приманив і всїх инших мешканців долини.

— Пустїть мене — просив. — Я приношу вам богатство! Приношу цїлому краєви спасеніє.

Але крик довкола него ставав чим раз скаженїйший. Вівчарі окриті лиш самими шкірами гнали на конях попри него і силували ся убити молодця своїми зелїзом окутими палицями. Один камінь ранив єго в праве рамя; він взяв свою сопілку в лїву руку і залитий кровію та вкритий потом. окружений розъяреною, повною ненависти товпою грав дальше спокійно і ступав наперед, хоч вже з великим трудом. Притім плакав. Єго лице було дивно змінене. За ним котив великими і грізними филями потік своєї води. По обох єго берегах бігла розъярена, люта товпа, що переслїдувала нещастного хлопця проклонами і лайкою. Стада і череда налякані порозбігали ся по полях зі збіжем і бобом. Великаньский стовп пороху, як при наближеню гураґану здоймав ся грізно над долиною.

Аґаре лиш поволи поступав наперед. Він чув, як холодна вода мочила вже єго пяти, як жадно чатувала на свою добичу. Голос сопілки замітно слабів. Влучно кидані каменї поціляли єго груди і закровавлену голову. Не говорив вже слова до скаженїючої товпи і обернув свої очи на рідну хату. Вкінци наблизили ся до села.

— Коби я лиш там дістав ся — гадав Аґаре. — Мій батько і мої братя певне мене виратують.

На другім кінця великого лану засїяного кукурузою, на котрий саме вступив, а котрий належав до єго батька, побачив громадку мужчин, що пильно заходили ся коло своєї роботи.

— То слуги батька і мої братя — сказав собі весело Аґаре і знов голос сопілки задзвенїв голоснїйше, прошибаючи дикий крик товпи і гук води. Один чоловік на кони перелетів попри него, нахилив ся, пізнав єго і вдаривши єго з цїлого розмаху крикнув:

— Проклятий! Батько велить тобі вертати там, звідки ти прийшов! Стережи ся!

— Маю лиш власть іти наперед, назад не можу — відповів Аґаре.

В тій хвили роздав ся з грудий товпи страшенний вереск, бо побачили, що Аґаре почав нагле хитати ся, немов би мав сейчас упасти. Люди поспішали наперед і уставили ся в ряд, немов до послїдного нападу, надїючи ся побороти того, хто вів в долину ріку. Всї ті люди були чорні від пороху, який збивали і виглядали мов одна велика громада скажених псів.

Аґаре пішов спокійно напротив тої громади. В перших рядах лютуючих пізнав свого

Господарство, промисл і торговля.

— **Руске краєве товариство господарске.** Доси було в Олеську одно одиноке руске товариство господарске „Сільский Господар“. Товариство се пережило вже третий рік о власних силах і фондах та перебуло що найтяжші, бо початкові літа. В тім часї за старанєм сего товариства розійшло ся до 1550 мішків штучних навозів і то головно поміж селян; для них спроваджено до півтора тисяча ще й з краєвих і позакраєвих заведень городничих. Товариство се роздає своїм членам селянам насїня о яких они перед тим не знали, а о великім пожитку з їх управи переконали ся вже в короткім часї. З рук сего товариства кільканайцять господарів дорабляють ся пасїки, о якій їм попередно й не снило ся.

Оно уряджувало господарскі віча, сполучені з науково-популярними викладами, а їдучи з ними від села до села, старало ся, щоби тота паука заходила і в найглубші закути, куди лиш живе слово може зайти. Поміж селян роздало оно не мало книжочок поучаючих о веденю ріжних галузей господарства. Надто декотрі члени фахові з сегож товариства суть дописувателями до ріжних господарских часописий. Тоєж товариство виєднало від краєвого Виділу відступленє одного морґа города при замку олеськім і заложило там свою власну шкілку дерев овочевих. Тепер в тій шкілцї плекає ся до дві тисяч щеп, а з пять тисяч добірних зернівок жде часу ублагороднєня, так, що почавши від осени сего року, товариство буде могло їх роздавати своїм членам вчасти даром, вчасти за цїну продукциї. Се лиш короткий огляд трилїтної діяльности сего молодого господарского товариства „Сільский Господар“. Вже при тій муравлиній працї удало ся єму довести до деяких успіхів, але щоби такий сам успіх мож осягнути у всїх галузях господорства, то на се потреба розпоряджати більшими засобами, як ті, якими товариство дотепер розпоряджало. За мало нас одиниць, за мало грошевих жертв, на які нас було стати. Помимо тих перепон — вже при теперішній працї — показало ся, що при добрій воли можна богато доброго зробити, але заразом і пересьвідчено ся, що дотеперішну територию, на котрій доси працьовано, треба доконче розширити. Доси бо діяльність товариства „Сільский Господар“ обмежала ся на тїсний закуток нашого краю, бо ледви па два судові повіти: Олесько і Броди. На загальних зборах сегож товариства в дни 18 марта с. р. розширено округ єго працї на стілько, що змінено се товариство з льокального на краєве, з обсягом діланя на цїлу Галичину, а вис. ц. к. Намістництво у Львові рескриптом з 20 цьвітня 1902 ч. 39.136 приняло се до відомости. Так отже маємо стати ся осередком всеї рільної культури для нашого хлібороба. Від малих початків повстали всї наші институциї, а — дякувати Богу — розвивають ся знаменито, тож в Бозї надія, що і се молоде товариство — се зерно виросте колись в велике дерево!

Родимцї! Кличемо всїх Вас до спільної працї! Кличемо Вас, Отцї духовні! кличемо Вас, сьвітскі провідники народа; кличемо і Вас, всїми забуті хлїбороби! Коли власними силами не схочемо ратувати ся, то нїхто нам не поможе! Доля сего молодого господарского товариства: „Сільский Господар“ є в Ваших руках! Від Вашої моральної і материяльної підмоги залежить єго дальший розвій і видайність! Цїль єго благородна, бо має піднести і найменшого нашого брата! Лучім ся всї разом до спільної працї! Назва і осїдок сего господарского товариства — най нїкого не знеохочує; одно і друге в міру потреби і обставин змінить ся!.... Присимо проте о як найчисленнїйші вписи в тоє молоде товариство господарске! Членьскі вкладки (річно дві корони), і всякі добровільні датки для сего товариства просимо присилати на руки касиєра товариства: Впр. о Александра Левицкого, пароха в Олеську. — Від Виділу Товариства: „Сільский Господар в Олеську: о. *Тома Дутксвич.* голова Товариства.

Телеґрами.

Відень 28 червня. Wiener Zeitung оголосила санкціоновані ухвали делеґацийні. — Комендантом 40 полку піхоти, стоячого в Ряшеві, іменований полковник Володимир Боїчетта.

Льондон 28 червня. Відрочене торжества коронацийного викликало на провінциї в кількох місцевостях розрухи і непокої. В Абботс вибито бурмістрови всї вікна. В Гемі і Гамстід вибито членам комітету вікна на вість, що хлїб і мясо призначені для бідних в день коронациї продано.

Пресбурґ 28 червня. Підчас вправ на Дунаю перевернула ся лодка з пionірами, 5 впало до води, 4 виратувано а один утопив ся.

Цетинє 28 червня. Кн. Чорногорский занов свою візиту в Софії у кн. Фердинанда яко ревізиту за гостину кн. болгарского в 1898 р.

вітця і своїх пятьох братів; і Гуаніту побачив між ними. Знов заворушила ся в нїм надія.

Однако коли він так близько прийшов, що можна було розмовити ся, почув такі слова вітця:

— Відверни від нас ту язву! Ми на борзї викопали діл, куди нехай собі вода стікає, коли ти сам не хочеш єї відвернути в иншнй бік. Проклятий сину, стережи ся вести ріку через мої поля, ти знищив би цїле наше сегорічне жниво.

Бідний хлопець був майже слїпий, коли дійшов до дому. Приймили єго камінєм і палицями. В тім самім часї відозвав ся один милий але сильний голос, що весь гамір пропшбав:

— Аґаре, Аґаре! Подай менї руку, поможу тобі!

То була Гуаніта, котра кинула ся поперед всїх, аби єго ратувати.

Простягнув до неї руку, в котрій держав сопілку, однако вспіх діткнути ся лиш кінців пальців дівчини, що до него нахилила ся. Ріка загуділа страшно і ударивши молодця повалила єго в яму, яку єго братя викопали. Відтак розділили води людий, худобу, доми на дві половини і помчали як стріла без перепони розливаючи ся на всї сторони по рівнинї.

В кількох хвилях була цїла околиця залита водами, що поділили ся на ріки, потоки, жерела і гнали ся з шаленою скоростию, аж вкінци злучивши ся знов разом щезли в одній гірскій прогалинї.

Три дни і три ночи було на цїлій долинї найбільше замішанє. Мужчини, жінки, дїти кликали помочи і глядали себе взаїмно не могучи найти ся. Вода несла худобу, бальки з хат, камінє по цїлій долинї. Вівцї і кози поутїкали на гори, їх блеянє наповняло воздух.

Поволи вода втихомирила ся. Плила спокійно широкими руслами через долину і поторнла стави і озера. Люди побудували мости, аби знов зійти ся. Вскорі зазеленїла і зацвила розлога рівнина, страшні днї минули і забули ся, люди тїшили ся.

По лїтах, коли вже можна було спокійно сидїти в тїни прекрасних дерев і забавляти ся свобідною розмовою, пригадали собі мешканцї долини на імя Аґаре — і тепер вже не поминали єго лихим словом, але згадували о нїм з любовию і признанєм. Женщини жалували старого Муноза, на котрого впало таке нещастє, що втратив найлїпшого сина. І показували собі хорошу, стару бабусю Гуаніту, що колись в молодости любила Аґаре і хотїла єго уратувати. Мужчини говорили: „Аґаре єсть гордостию нашого краю і таким остане. Він, що нїколи не мав плуга і лопати в руках, заслужив ся коло тої землї більше як ми всї. Слава єго во вік буде жити!“ На місци де була яма, в котрій погиб Аґаре виставлено високу статую і умїщено на нїй імя Аґаре золотими буквами.

Нераз ставала стара бабуся Гуаніта коло тої статуї і сумна але заразом і горда гадала:

— А все таки в послїдній хвили діткнула єго рука моїх пальців — на прощанє.

Надіслане.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).